

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **M. K.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Magistrát města Brna**
sídlem Dominikánské náměstí 196/1, 601 67 Brno

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením žalovaného

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou ze dne 11. 3. 2019 podanou u Krajského soudu v Brně následujícího dne se žalobce domáhal deklarace nezákonnosti zásahu žalovaného, který má spočívat v tom, že žalovaný opožděně navrátil žalobci částku 500 Kč určenou podle § 125h zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce popsal, že mu byla žalovaným dne 2. 8. 2018 doručena výzva k úhradě určené částky, kterou byl vyzván k úhradě 500 Kč na účet žalovaného ve lhůtě 15 dnů. Předmětnou částku žalobce uhradil dne 20. 8. 2018, tedy 18. den po doručení výzvy. Žalovaný měl žalobci tuto částku bezodkladně vrátit podle § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu, neboť byla uhrazena po dni splatnosti. Žalovaný ji však navrátil žalobci až dne 15. 1. 2019.
3. Podle žalobce bezodkladné vrácení uhrazené částky znamená nutnost vrátit částku nejpozději ve lhůtě 30 dnů, což odpovídá lhůtě stanovené správním řádem pro vydání rozhodnutí. Vrácení částky představuje jednoduchou účetní operaci, jejíž provedení (na rozdíl od vydání rozhodnutí) nezabere více jak čtvrt hodiny.
4. Tvrzeným zásahem byl žalobce přímo zkrácen na svém právu na ochranu vlastnictví podle čl. 11 Listiny, neboť po dobu od 20. 8. 2018 do navrácení uhrazené částky (tedy po dobu téměř 5 měsíců) nemohl s touto částkou disponovat a bylo mu tak bráněno ve výkonu vlastnického práva.
5. O nezákonnosti jednání žalovaného svědčí podle žalobce rovněž závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2018, č. j. 4 Afs 190/2018-26. Jedná se o zásah, který může být podroben účinné soudní kontrole. Zadržení finančních prostředků bylo namířeno vůči žalobci. Vzhledem k tomu, že zásah už netrvá, domáhá se žalobce deklaratorního výroku. Žaloba je podána proto, aby žalobce následně mohl žádat náhradu škody podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti státu, ale rovněž, aby se žalobci dostalo satisfakce.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 24. 5. 2019 uvedl, že k nezákonnému zásahu nedošlo, protože je žaloba nedůvodná.

IV. Další průběh řízení

7. Usnesením ze dne 14. 6. 2019, č. j. 31 A 29/2019-19, krajský soud vyzval žalobce, aby doplnil a upřesnil žalobní tvrzení o důvody, na jejichž základě byla zaplacená za žalobce částka 500 Kč spolkem Ochrana řidičů o.s., a aby prokázal právní důvod, na jehož základě se tak stalo. Současně byla žalobci uložena povinnost do spisu doložit listiny v jeho dispozici prokazující jeho smluvní vztah k poskytovateli „pojištění proti pokutám“ a smluvní vztah se spolkem Ochrana řidičů o.s., který zaplatil dne 20. 8. 2018 částku 500 Kč jako úhradu „určené částky K. M.“. Žalobce byl současně poučen o následku nevyhovění

této výzvy ve stanovené lhůtě, ve smyslu § 37 odst. 5, věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

8. Dne 9. 7. 2019 bylo krajskému soudu doručeno doplnění žaloby z téhož dne, v němž reagoval na usnesení zdejšího soudu ze dne 14. 6. 2019, č. j. 31 A 29/2019-19. Žalobce je členem spolku Ochrana řidičů o.s. a z tohoto důvodu byla na jeho telefonickou žádost provedena platba určené částky 500 Kč na účet žalovaného z členského účtu tvořeného příspěvky člena. Členství ve spolku nelze považovat za „pojištění proti pokutám“, toto spolek nikdy nenabízel a ani nabízet nesmí. Účelem spolku je poskytovat právní pomoc řidičům a provozovatelům vozidel, kteří jsou členem spolku.
9. Usnesením ze dne 5. 8. 2019, č. j. 31 A 29/2019-28, zdejší soud podanou žalobu odmítl, jelikož žaloba byla podána osobou zjevně neoprávněnou, neboť žalobce předmětnou částku ve výši 500 Kč nezaplatil a místo něj tuto částku uhradil spolek Ochrana řidičů o.s., nemohlo tak dojít k nezákonnému zásahu spočívajícím v tvrzeném opožděném vrácení částky 500 Kč vůči žalobci.
10. Proti tomuto usnesení byla žalobcem podána kasační stížnost, o které Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 27. 2. 2020, č. j. 10 As 291/2019-31, jímž toto usnesení zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto rozhodnutí Nejvyšší správní soud odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2019, č. j. 6 As 167/2019-36, s nimiž se zcela ztotožnil, neměl důvod se od nich odchýlit, a proto je také přebíral. V posuzované věci se o nedostatek věcné legitimace žalobce, který by byl zjištělný bez jakýchkoliv pochyb již z návrhu samotného, a který by tedy opravňoval soud rozhodnout pouze procesně, a nikoliv meritorně, nejednalo. Navíc byla úvaha krajského soudu nesprávná, neboť povinnost zaplatit určenou částku, není povinností k plnění osobní povahy, která by nemohla za povinný subjekt vykonat třetí osoba. Identifikace provedené platby vylučovala jakoukoli pochybnost o poplatníkovi i jejím účelu. Výše platby realizované bankovním převodem se s určenou částkou shodovala. Žalovaný proto oprávněně považoval došlou částku za platbu provedenou za žalobce.
11. Podáním ze dne 8. 4. 2020 žalobce změnil svůj žalobní petit tak, aby soud přikázal žalovanému povinnost vrátit žalobci částku ve výši 500 Kč uhrazenou opožděně dne 20. 8. 2018 do 15 dnů od právní moci rozsudku. Žalobce se na základě mylného právního názoru totiž domníval, že opožděně uhrazená částka byla účinně vrácena tím, že ji žalovaný poukázal na účet spolku Ochrana řidičů o.s., který tuto částku uhradil za žalobce. Nicméně na základě § 164 odst. 4 a § 165 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, není přípustné vrácení částky tomu, kdo ji za daňový subjekt uhradil. Opožděně uhrazená částka měla být vrácena přímo žalobci, nikoliv spolku Ochrana řidičů o.s. Žalobci tak tato částka nebyla žalovaným vrácena a spolek Ochrana řidičů o.s. odmítá žalobci předmětnou částku vydat. Nezákonný zásah proto nadále trvá.
12. Na změnu žalobního petitu reagoval žalovaný podáním ze dne 28. 5. 2020. Touto změnou žalobce zcela popírá původní důvod, pro který podával původní žalobu, tj. že mu byla určená částka vrácena, avšak ne bezodkladně. V souvislosti se změnou žalobního petitu žalobce neunáší subjektivní lhůtu pro podání žaloby. Dále žalovaný poukázal na to, že žalobce nebyl ani nijak zkrácen na svých právech. Z jednání žalobce je zřejmé, že jedná účelově, nejde mu primárně o ochranu svých práv, ale sleduje zájmy zcela mimoprávní, jeho jednání je vůči žalovanému šikanózní a ve vztahu k soudu nadužíváním práva.

Žalovaný neměl sebemenší indicie ani důvod domnívat se, že účet, z něhož určenou částku obdržel a na který pro její opožděnost tuto vrátil, není účtem žalobce jako provozovatele daného vozidla. Žalobce sám jakoukoli součinnost k jinému postupu neposkytl.

13. Z nařízeného jednání dne 9. 9. 2020 se žalobce a jeho právní zástupce omluvili. V rámci dokazování soud provedl důkaz čtením listiny sdělení spolku Ochrana řidičů o. s. ze spisu vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 31 A 65/2019 (č. l. 29 tohoto spisu). Krajský soud během jednání nepřipustil změnu žalobního petitu ve smyslu § 95 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s § 64 s. ř. s. z důvodu zjevného zneužití práva ze strany žalobce. Následně rozsudkem z téhož dne, č. j. 31 A 29/2019-74, krajský soud danou žalobu zamítl.
14. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, který svým rozsudkem ze dne 26. 2. 2021, č. j. 10 As 326/2020-36, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud uvedl, že se žalobce dožadoval určení nezákonnosti zásahu žalovaného, který spatřoval v nikoli bezodkladném vrácení částky 500 Kč, následně pak navrhl změnu žalobního petitu tak, že žalovaný je povinen vrátit částku přímo jemu, tj. žalobce navrhl změnu deklaratorního žalobního nároku na nárok zápuřčí, a to s výrazně odlišným hodnocením skutkového stavu. Jednalo se tak o změnu žalobního nároku, o které krajskému soudu náleželo rozhodnout podle § 95 o. s. ř. Pokud žalobce ani jeho zástupce nebyli přítomni při vyhlášení usnesení, měl krajský soud správně žalobci prostřednictvím zástupce doručit písemné vyhotovení usnesení o nepřipuštění změny žalobního petitu a teprve po právní moci tohoto usnesení pokračovat v řízení. Pokud tak nepostupoval, dopustil se vady řízení, nicméně tato vada neměla dle Nejvyššího správního soudu vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť tímto postupem nebyla upřena práva účastníkům řízení. Za důvodnou však Nejvyšší správní soud shledal námitku, že krajský soud pochybil, jestliže odmítl změnu žalobního návrhu z důvodu zjevného zneužití práva žalobcem. Řízení před správními soudy je ovládáno zásadou dispoziční, soud by proto měl v zásadě vyhovět žalobci, který navrhl změnu původního žalobního návrhu, jestliže by původní žalobní petit neobstál s ohledem na judikaturní posun v právním hodnocení skutečností uvedených v žalobě. Výjimku představuje situace, kdy výsledky dosavadního řízení nemohou být podkladem pro řízení o změněném návrhu. V daném případě pak Nejvyšší správní soud neshledal, že by změna žalobního návrhu představovala zneužití práva, jak krajský soud uvedl. Zneužití dispozičního práva nelze spatřovat v pouhé snaze žalobce přizpůsobit žalobní návrh judikatuře Nejvyššího správního soudu.
15. Žalovaný ve vyjádření ze dne 29. 4. 2021 uvedl, že považuje žalobu za zcela nedůvodnou, neboť k nezákonnému zásahu nedošlo. Žalobce sám uvedl vrácení opožděně uhrazené částky. Žalovaný také poukázal na osoby vystupující v průběhu správního řízení za žalobce, které jsou dlouhodobě aktivní v obdobných věcech a poskytují motoristům právní rady. Náklady řízení jsou přitom jediným relevantním důvodem, pro který je žaloba podávána a pro který byl žalobní petit účelově upravován.
16. Usnesením ze dne 8. 6. 2021, č. j. 31 A 29/2019-102, krajský soud připustil změnu petitu žaloby navržené žalobcem podáním ze dne 8. 4. 2020 ve znění „Žalovaný je povinen vrátit žalobci určenou částku ve výši 500 Kč uhrazenou opožděně dne 20. 8. 2018 pod VS 5422101 do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.“

V. Nové posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud v Brně při plné vázanosti právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) přistoupil k meritornímu projednání žaloby a shledal ji **nedůvodnou**. O žalobě soud rozhodl, aniž by nařizoval jednání, za splnění podmínek vyplývajících z § 51 s. ř. s.
18. Soud na tomto místě konstatuje, že žalobce se po změně petitu domáhal vydání rozsudku, kterým by soud přikázal žalovanému povinnost vrátit žalobci částku ve výši 500 Kč uhrazenou opožděně dne 20. 8. 2018 do 15 dnů od právní moci rozsudku (namísto původního návrhu vydat rozsudek, kterým by soud určil nezákonnost nikoliv bezodkladného vrácení částky ve výši 500 Kč).
19. Žaloba byla podána podle § 82 s. ř. s., dle něhož každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
20. Dle § 87 odst. 1 s. ř. s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.
21. Podle § 87 odst. 2 věty první s. ř. s. soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Dle § 87 odst. 3 s. ř. s. soud žalobu zamítne, není-li důvodná.
22. Judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 As 117/2017-46, č. 3631/2017 Sb. NSS) dovodila, že ochrana podle § 82 s. ř. s. je důvodná tehdy, pokud jsou kumulativně splněny všechny podmínky stanovené v tomto ustanovení. Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka).
23. Skutkový stav věci je mezi stranami nesporný. Žalovaný vyzval žalobce výzvou ze dne 23. 7. 2018, č. j. MMB/0289759/2018, sp. zn. 5850/ODSC/MMB/0289758/2018, k uhrazení určené částky ve výši 500 Kč ve lhůtě 15 dnů na účet žalovaného. Žalobce jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X byl informován, že řidič předmětného vozidla se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spočívajícího v porušení povinnosti stanovené v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že porušil povinnosti vyplývající ze zákazové značky „Zákaz zastavení“ (č. B 28). Žalobce byl poučen, že dnem splatnosti se rozumí připsání peněz na účet žalovaného. Tato výzva byla žalobci doručena dne 2. 8. 2018, takže lhůta 15 dnů uplynula dne 17. 8. 2018. Žalobce však zadal příkaz k úhradě této částky bezhotovostním převodem až dne 20. 8. 2018, tedy tři dny po splatnosti. Na účet žalovaného byla připsána 21. 8. 2018 (tj. čtyři dny po splatnosti).
24. Podle § 125h zákona o silničním provozu platí:

(1) Obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud

a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,

b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty příkazem na místě.

(...)

(3) Určená částka je splatná do 15 dnů ode dne doručení výzvy podle odstavce 1.

(...)

(5) Je-li určená částka uhrazena nejpozději v den splatnosti, obecní úřad obce s rozšířenou působností věc odloží. V opačném případě obecní úřad s rozšířenou působností pokračuje v šetření přestupku. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.

(...)

(7) Je-li určená částka uhrazena po dni splatnosti, obecní úřad ji bezodkladně vrátí provozovateli vozidla.

(8) Určená částka je příjmem obce, jejíž obecní úřad vyzval provozovatele vozidla k uhrazení určené částky.

25. Žalovaný na základě pokynu ze dne 15. 1. 2019 žalobci vrátil částku 500 Kč dne 15. 1. 2019, tedy téměř pět měsíců poté, co žalobce částku opožděně uhradil. Tato úhrada byla žalovaným zaslána na stejný účet, z něhož došlo k zaplacení částky ve výši 500 Kč za žalobce (tento účet přitom náleží spolku Ochrana řidičů, o. s.).
26. Žalobce se podanou žalobou domáhá vyslovení příkazu k navrácení zadržované finanční částky, když tato finanční částka nebyla vrácena provozovateli vozidla, nýbrž tomu, kdo ji uhradil. Žalobce přitom upozornil, že nelze vrátit platbu tomu, kdo ji za daňový subjekt uhradil.
27. Soud proto hodnotil, zda v daném případě došlo k nezákonnému zásahu, který by spočíval v nevrácení uvedené částky přímo žalobci, v důsledku čehož by žalovanému musela být uložena povinnost částku ve výši 500 Kč žalobci uhradit.
28. Jak vyplývá ze shora uvedeného ustanovení § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu, v případě, že určená částka byla uhrazena po dni splatnosti, je třeba, aby ji obecní úřad bezodkladně vrátil provozovateli vozidla.
29. Žalovaný tedy nepostupoval ve smyslu citovaného ustanovení, neboť předmětný spolek (z jeho účtu byla předepsaná částka uhrazena) nebyl provozovatelem vozidla, jehož řidič se dopustil přestupku shora uvedeného.
30. Krajský soud plně respektuje dikci zákona i judikaturu předkládanou žalobcem ohledně vrácení platby provozovateli vozidla. Nicméně jak vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 7. 2019, č. j. 9 As 138/2019-135, platí, že nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. není bez dalšího jakékoliv nezákonné jednání správního orgánu. Ačkoliv byl uvedený závěr Nejvyšším správním soudem učiněn za skutkově odlišných okolností (v citovaném případě nevrátil správní orgán bezodkladně žalobci opožděně

zaplacenou pokutu ve výši 500 Kč), považuje Krajský soud v Brně v odkazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu vyslovené východisko, tedy že *„vzhledem ke všem okolnostem případu se tento postup žalovaného sice týkal stěžovatele, nicméně do jeho právní sféry zasahoval v tak nepatrné intenzitě, že nelze vůbec hovořit o zásahu do jeho subjektivních práv“*, za nosné i pro nyní projednávanou věc.

31. Soud při této úvaze zohlednil skutečnost, že žalovaný ve výzvě k zaplacení určené částky dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu poučil žalobce o tom, že bude-li určená částka uhrazena po dni splatnosti, obecní úřad ji bezodkladně vrátí provozovateli vozidla. Je přitom logické, že daná částka bude vrácena na stejný účet, z něhož byla zaslána. Žalobce v průběhu správního řízení žalovanému ani nesdělil jakýkoliv jiný účet, na který by mělo dojít k vrácení částky ve výši 500 Kč. Žalovaný se tak mohl oprávněně domnívat, že jeho postup vrácení této částky na účet, z něhož byla uhrazena, je správný. Tento postup lze akceptovat také s ohledem na rychlost a hospodárnost řízení, neboť je zde vycházeno z konstrukce § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu a předpokladu, že je to právě sám provozovatel vozidla, kterému je povinnost ukládána, a který je i osobou plátce. Navíc nelze po žalovaném spravedlivě požadovat, aby se týdný či měsíce domáhal zjištění čísla účtu, na který má žalobci platbu vrátit.
32. K tomu krajský soud upozorňuje na to, že to byl sám žalobce, kdo vyvolal tuto situaci, když opožděně zaplatil částku, k jejíž úhradě byl správním orgánem vyzván. Skutkové okolnosti případu jsou prakticky totožné s případy již řešenými Nejvyšším správním soudem, proto krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2020, č. j. 10 As 389/2019-40, v němž též byla za jiného žalobce opožděně uhrazena finanční částka spolkem Ochrana řidičů, o. s., a tomuto spolku byla částka následně správním orgánem vrácena. *„NSS přitom přisvědčuje stěžovateli, že částka, která byla opožděně zaplacená, nemusela být nutně zaplacená stěžovatelem, ale i třetí osobou-spolkem Ochrana řidičů, o. s. (srov. již citovaný rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2019, čj. 6 As 167/2019-36). To ostatně nezpochybnil ani krajský soud, který však výstižně uvedl, že předmětná částka byla spolkem nejen (opožděně) uhrazena žalovanému, ale také tomuto spolku vrácena. Stěžovatel pak v řízení před krajským soudem nevysvětlil, jak konkrétně se mohlo dotknout jeho práv vrácení dané částky na účet spolku. Lze tedy s krajským soudem souhlasit, že se mohlo jednat pouze o určitou procesní taktiku.“* K totožnému závěru dochází krajský soud i v nyní projednávané věci. Žalobce obecně odkazuje na zákonnou úpravu, sám však kromě vágní formulace zásahu do práva na vlastnictví dle čl. 11 Listiny základních práv a svobod neuvádí žádné skutečnosti prokazující skutečný zásah do jeho veřejných subjektivních práv, došlo-li k vrácení finanční částky na účet, ze kterého byla odeslána. Jestliže vznikl mezi žalobcem a spolkem Ochrana řidičů o. s. „komunikační šum“ o navrácení této částky, musí se žalobce případného vyrovnání domáhat cestou civilního práva (srov. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 17. 6. 2020, č. j. 51 A 26/2020-56).
33. V dané věci nelze přehlédnout ani to, že žalovaný předmětné finanční prostředky nezadržuje, jelikož došlo k jejich vrácení dne 15. 1. 2019, byť na stejný účet, ze kterého byla tato částka ve výši 500 Kč uhrazena. Žalobce se tak nemůže účinně domáhat ochrany vůči trvajícimu zásahu žalovaného v podobě nevrácení opožděně uhrazené finanční částky.
34. Na základě uvedeného se tak jednalo o zadržování částky ve výši 500 Kč, a to reálně po dobu necelých 5 měsíců. Žalobce ve svém žalobním návrhu původně tvrdil, že mu uvedená částka vrácena byla, avšak nikoli bezodkladně, nýbrž právě po necelých 5 měsících, čímž mu bylo bráněno ve výkonu vlastnického práva. Skutečnost, že částka byla vrácena na účet

spolku Ochrana řidičů, o. s. tak pro žalobce původně nepředstavovala žádný problém. Výslovně totiž tvrdil, že byl na vlastnickém právu omezen necelých 5 měsíců, což se projevilo rovněž v původně formulovaném deklaratorním petitu žaloby. Sám žalobce si újmy evidentně nebyl vědom, jestliže vrácení částky neurgoval a proti jejímu zadržování se nijak nebránil. Způsobené příkoří si uvědomil až ve chvíli, kdy žalovaný vrátil částku na účet plátce. Lze tedy postavit najisto, že uvedená záležitost byla mezi spolkem a žalobcem vypořádána, neboť jinak by žalobce tvrzení o pouhém cca pětíměsíčním zkrácení jeho práva neuplatňoval.

35. Pro úplnost zdejší soud uvádí, že v případě posouzení včasnosti vrácení finanční částky ve výši 500 Kč by bylo na místě uplatnit závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 7. 4. 2020 č. j. 10 As 389/2019-40, dle něhož lze princip *de minimis non curat praetor* použít i v případě, kdy došlo ze strany správního orgánu k dočasnému „zadržení“ částky 1 000 Kč po několik málo měsíců namísto jejího bezodkladného vrácení. Částku 500 Kč sice nelze považovat za zcela zanedbatelnou, avšak její opožděné vrácení má významný vliv na posouzení intenzity zásahu do práv žalobce, neboť „hodnota újmy“ v případě nikoliv bezodkladného vrácení odpovídá pouze hodnotě nemožnosti disponovat s touto částkou po relativně krátké období. „*Nepatrné dotčení právní sféry jednotlivce, o němž se nyní jedná, nelze označit za „zásah“ do veřejných subjektivních práv jednotlivce, který by si zasluhoval ochranu žalobou podle § 82 s. ř. s.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2020, č. j. 10 As 389/2019-40).
36. V neposlední řadě krajský soud při posouzení věci zohlednil rovněž to, že částka byla uhrazena na účet žalovaného z účtu vedeného na majitele Ochrana řidičů o. s., žalobce však v průběhu soudního řízení nijak nevysvětlil, jak konkrétně se jeho práv dotýká opožděné vrácení částky na účet předmětného spolku, přestože to byl právě on, kdo měl u soudu tvrdit a doložit zásah do svých práv. K tomu lze poukázat na účel spolku vyplývající z jeho sdělení (poskytování právní pomoci řidičům a provozovatelům vozidel, kteří jsou členem spolku, ale také vzdělávání nevzdělaných správních úředníků), což naznačuje jistou procesní taktiku namísto vážně míněné snahy o včasnou úhradu určené částky. To je ostatně podpořeno tím, že k úhradě určené částky došlo pouze pár dnů po uplynutí žalovaným stanovené lhůty k úhradě této částky. Společně s osobou zástupce tohoto spolku, resp. zástupce žalobce, kteří jsou soudu velmi dobře známi z jeho rozhodovací činnosti, tak soud nemá pochyb, že uvedené jednání směřovalo k vytvoření určitého základu pro podání nyní projednávané správní žaloby.
37. Na základě výše uvedených skutečností tak má Krajský soud v Brně jednoznačně za to, že zásah do veřejných subjektivních práv žalobce spočívající toliko ve skutečnosti, že předmětná částka nebyla po dobu necelých 5 měsíců vrácena přímo na jeho účet (z něhož nebyla ani zaplácena), ale na účet spolku, který ji za žalobce zaplatil, je natolik nepatrný, že jej nelze označit za zásah, který si zasluhuje ochranu žalobou podle § 82 s. ř. s. Nebyly tak naplněny všechny definiční znaky nezákonného zásahu, jak vyplývají např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2019, č. j. 9 As 138/2019-35, které by vedly k potřebě poskytnout žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s.

VI. Shrnutí a náklady řízení

38. S ohledem na vše shora uvedené dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, soudu proto nezbylo, než žalobu v souladu s § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítnout jako nedůvodnou.

39. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015 č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Brno 27. července 2021

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu